

Ordføreren (Kirk): Helt forkert kan det nu vistnok ikke være, naar Flertallet har anset det for rigtigt at udsætte Revisionsfristen saaledes som foreslaaet. Jeg kan i saa Henseende nøjes med at henvisse til den anbefaling, som den socialdemokratiske Ordfører i Landstinget paa sit Partis Vegne gav Lovforslagene. Jeg skal minde om, at den Kommission, der i sin Tid var nedsat til at drøfte en Nyordning af Politiet, var omtrent halvtredie Aar om sit Arbejde og endda ikke var enig; og det er derfor ret naturligt, at Justitsministeren ikke har ment at kunne stille Forslag om en endelig Ordning, da der endnu ikke fra Autoriteternes Side er indhøstet saa sikre Erfaringer i den korte Tid, i hvilken Retsplejeloven har virket. Naar det ærede Medlem Hr. Niels Petersen udtalte, at den nuværende Ordning er utilfredsstillende, er det muligt, han har Ret, men jeg er dog ikke ganske vis paa det.

(En af Tilhørerne tager Ordet fra Tilhørerpladserne).

Første Næstformand (K. M. Klausen): Tilhørerne maa forholde sig rolige.

(Taleren paa Tilhørerpladsen fortsætter sin Tale).

Første Næstformand (K. M. Klausen): Jeg skal her afbryde Mødet og anmode Tilhørerne om at fjerne sig. Mødet genoptages Kl. 1⁴⁵.

Mødet afbrudt Kl. 1³⁵.

Mødet genoptaget Kl. 1⁴⁵.

Første Næstformand (K. M. Klausen): Tilhørerne har atter Adgang med Undtagelse af den Mand, der forstyrrede det forrige Møde.

Ordføreren (Kirk): Til de Bemærkninger, jeg før fremsatte, ønsker jeg at føje, at jeg i al Almindelighed finder, at det vilde være godt, om Rigsdagen kom

bort fra de alt for korte Revisionsfrister paa et Aar eller to. Resultatet deraf bliver nemlig, at Rigsdagens Arbejde forøges, og at Arbejdet ved Lovforslagene let bliver mindre omhyggeligt, naar man ved, at Sagerne om kort Tid atter kommer til at ligge for. Det, som aabenbart væsentligt ligger Mindretallet paa Sinde, er at søge Købstædernes Udgifter til Politiet formindsket, et Ønske, der ogsaa fremgik af det Ændringsforslag, som det socialdemokratiske Parti stillede i 1919, da vi behandlede Lovforslaget om Politiets Ordning. Eet er imidlertid, hvorledes Politiet i al Almindelighed bør være organiseret for bedst at kunne løse sin Opgave, og det er det Hensyn, der kommer i første Række, og i saa Henseende staar jeg for mit Vedkommende ved, hvad jeg i sin Tid har udtalt her i Tinget, nemlig at Maalet bør være at naa til et ensartet Politi. Men noget andet er, hvorledes Udgifterne skal udredes. Det kan nok være, at Udgifterne en Gang ad Aare i større Omfang end nu bør lægges over paa Statskassen, men for Øjeblikket, hvor de økonomiske Forhold baade for Stat og Kommune er saa overordentlig vanskelige, vil jeg være meget betænkelig ved at foretage en Ændring i de nugældende Regler.

Hermed skal jeg paa ny tillade mig at anbefale, at man følger Flertallets Indstilling.

Justitsministeren (Rytter): Der er i Virkeligheden to Spørgsmaal, som man maa sondre imellem, nemlig for det første Spørgsmaalet om, hvornaar Revisionen skal finde Sted, og dernæst Spørgsmaalet om, hvad vi, naar vi kommer til denne Revision, da skal have, om det skal være et Statspoliti eller et kommunalt Politi eller begge Dele. Det er det første Spørgsmaal, der navnlig interesserer i dette Tilfælde. Og her maa jeg bestemt holde paa, at det for Øjeblikket er umuligt at udarbejde et Forslag om en endelig Ordning, og det vil ogsaa være umuligt i de første Aar. Retsreformen har i den Grad grebet ind i alle de herhenhørende Forhold, saa det er umuligt at overse Rækkevidden af den nye Ordning. Før Forholdene nogenlunde har lagt sig til Ro, kan vi ikke se, hvorledes den nye Politioordning bør være. Og efter det Forhold, der hidtil har været mellem Statspolitiet og det kommunale Politi, er det efter min Mening heller ikke nødvendigt paa en Studs at ændre det saaledes, at det bliver enten det ene eller det andet. Det, det gælder